

Sagen til Kommissionens Undersøgelse, har offentliggjort dens Erklæring og følgelig har ment, at denne Sag er Offentligheden vedkommende. Og dernæst, hvorledes kan det ærede Medlem Hr. Pürschel mene, at der kan blive Ro om denne Sag, om Landmandsbankens Forhold, saa længe den nuværende Udenrigsministers Forhold i denne Sag, som er blevet undersøgt, ikke er blevet fuldt oplyst for den høje Rigsdag? Jeg vil tværtimod sige, at saa længe den nuværende Udenrigsminister er Udenrigsminister og hans Forhold i den her nævnte Affære og i det hele taget hans Forhold til Landmandsbanken ikke er blevet fuldt oplyst, vil dette være positivt hindrende for, at der bliver den nødvendige Ro om Landmandsbankens Forhold, og de, som mener, at det er af største Værdi for hele vort Lands økonomiske Udvikling, at der bliver denne Ro, de maa ogsaa kende Betingelsen derfor.

Jeg maa gentage, at det er særdeles beklageligt, at denne Forhandling føres, saaledes at Udenrigsministeren først er udeblevet derfra og senere ved Sygdom er forhindret i at deltage deri. Thi naar den højtærede Justitsminister erklærer ikke at ville udlevere til Finansudvalget Sagens Dokumenter, saa vilde dog muligvis den højtærede Udenrigsministers Nærværelse her kunne tilføre Forhandlingen det, der kunde føre den frem til en Afgørelse. Det er for mig ganske klart, at naar denne Sag føres til Ende, uden at den højtærede Udenrigsminister er til Stede, saa vil den nødvendigvis, første Gang den højtærede Udenrigsminister møder i dette høje Ting med en Sag, rejse for Folketinget Spørgsmaalet, hvorledes man kan forhandle med den højtærede Udenrigsminister om hans Sager uden at have faaet denne Sag oplyst til Bunden.

Man har navnlig fra det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Side søgt at sige, at denne Sag drejer sig om et Spørgsmaal i „Social-Demokraten“, som Udenrigsministeren har besvaret med nej, og dette Nejs Rigtighed er blevet bekræftet af Undersøgelseskommissionen. Men, saaledes ligger Sagen ikke her for Rigsdagen. Det er det høje Folketing for saa vidt uvedkommende, hvad „Social-Demokraten“ har spurgt om. Det, som er Folketinget og Rigsdagen vedkommende, er, hvad den højtærede Justitsminister har forelagt Undersøgelseskommissionen, og i hvilket Forhold han dernæst har stillet sig til Rigsdagen overfor Spørgsmaalet om Udleveringen af Materialet. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har sagt, at han ikke har rettet nogen Beskyldning mod

den højtærede Udenrigsminister i et bestemt Forhold. Det er nu ganske uden Betydning, om denne Fortolkning af Spørgsmaalet er rigtig eller ikke; thi den højtærede Justitsminister har ikke blot forelagt for Undersøgelseskommissionen denne Beskyldning eller dette Spørgsmaal, men han har tillige forelagt for Undersøgelseskommissionen noget andet, nemlig en skriftlig Udtalelse fra det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, gaaende ud paa, at Udenrigsministeren har spekuleret i sit Selskabs Aktier i 1916. Dette fremgaar ogsaa deraf, at Undersøgelseskommissionen ikke blot besvarer det ene Spørgsmaal, men ogsaa det andet.

Undersøgelseskommissionen erklærer — hvad utvivlsomt maa glæde alle i det offentlige Liv og alle i dette høje Ting —, at Udenrigsminister Colds Udtalelse vedrørende hans Spekulationers Forhold til 11. Juli-Erklæringen er rigtig. Dette fastslaaer Undersøgelseskommissionen, og den oplyser tillige noget andet, nemlig at Udenrigsministeren i Aarene indtil Marts 1916 har spekuleret gennem Landmandsbanken i sit eget Selskabs Aktier. Den ene Ting, som har reddet — hvad der meget rigtigt er sagt af den højtærede Justitsminister — Udenrigsministerens borgerlige Ære, er ude af Diskussionen. Men tilbage staar den Meddelelse, som Undersøgelseskommissionen har fremskaffet, at den højtærede Udenrigsminister som Direktør i sit Selskab har spekuleret i sit eget Selskabs Aktier. Og derfor maa nødvendigvis ikke mindst for Partiet Venstre det Spørgsmaal rejse sig, om en Forretningsmand, som har stillet sig saaledes under Krigstiden, kan siges at være en Mand, som under de nuværende vanskelige Forhold kan være Landets Udenrigsminister. Det er ogsaa ganske klart, at det er dette Spørgsmaal, som berører de Herrer.

Derfor har de sagt ude i Landet nu og da — jeg har ikke hørt det direkte her —, at det var jo ikke en Spekulationsforretning, men det var et Opkøb af Aktier, som laa paa tyske Hænder, og det var gjort af patriotiske Grunde for at føre Aktierne over paa danske Hænder i Stedet for at have dem liggende paa tyske. Og det ærede Medlem Hr. Sporon-Fiedler har skildret en anden Form for Aktieindkøb fra en Direktørs Side, som kunde være samfundsgavnlig, nemlig den, at man gik ud paa Markedet og købte Aktier, som havde ligget paa Spekulationshænder, og derefter placerede dem blandt Folk, der vilde have dem sikkert liggende, og følgelig bragte sit Selskabs Aktier bort fra Spekulationen over paa faste og rolige Hænder. Hvis det